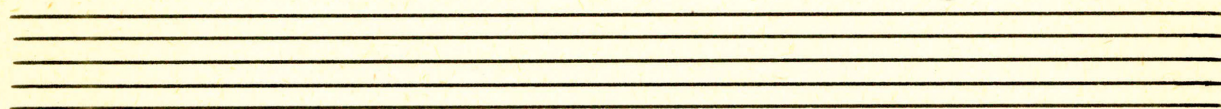
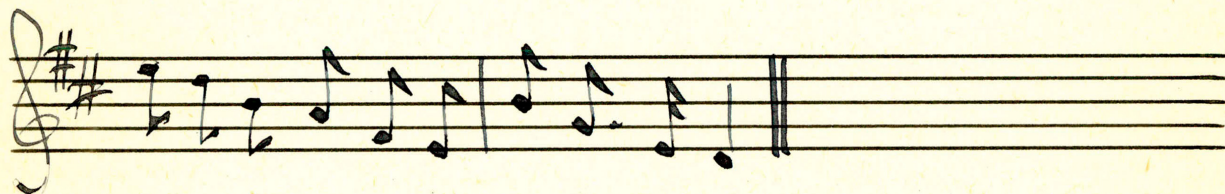
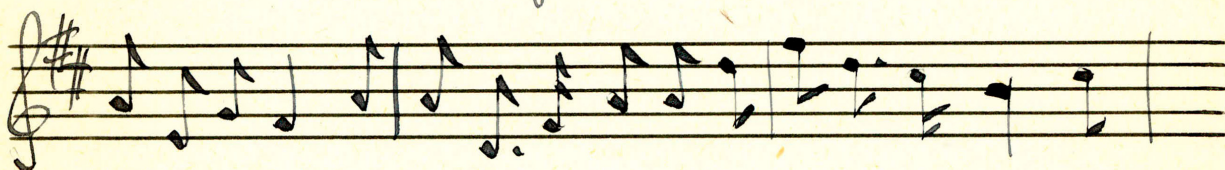
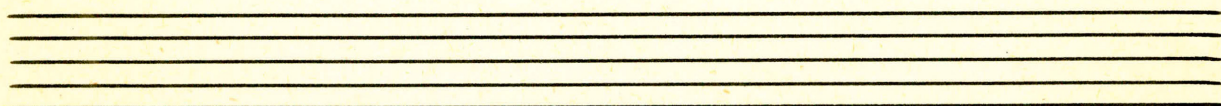
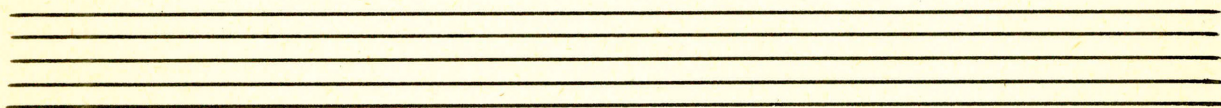
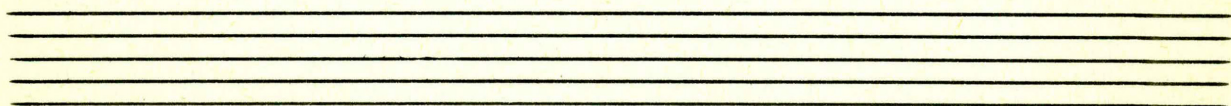
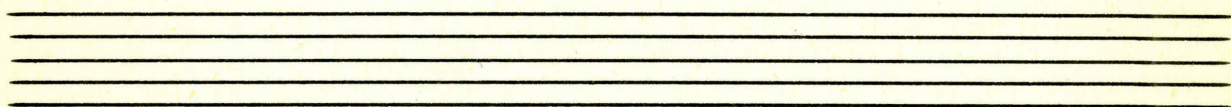
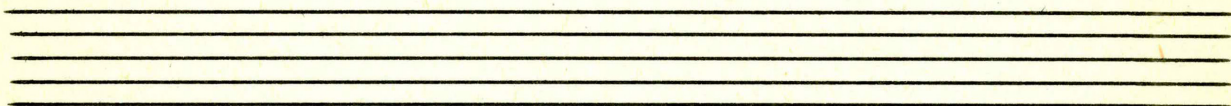
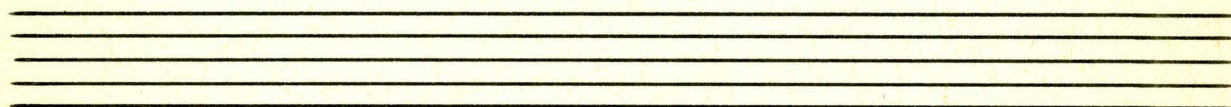
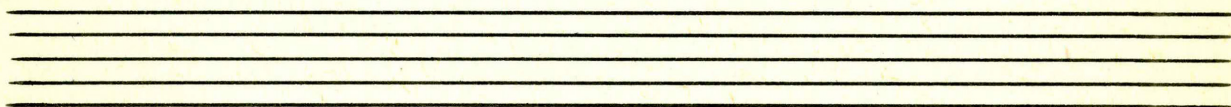
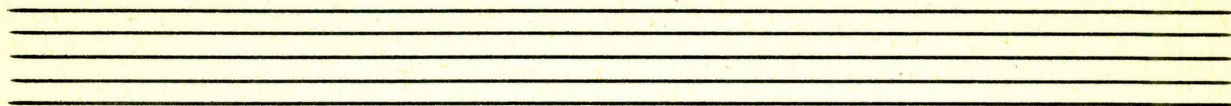

602.

536

Pernä, Valkon 1503

*Inunder den lummiga eken**Helmi Puurtinen*
24.8.24.

Alfred.

1. Inunder den lummiga eken vid strand,
där sitter två vänner med hand i hand.
Han smeker så ömt hennes ljusgula hår
och säger: "Min vän, snart res jag härifrån".
2. Till Australiens guldland, se dit står min häg,
att finna min utkomst där kanske jag får.
Sen vänder jag om och till Sverige igen
och firar vårt bröllop och sätter vårt hem.
3. Men flickan hon lutar sig ömt mot hans bröst.
"O Alfred, bli hemma! Jag har ingen tröst!
Ty om du bortreser och överger mig
och väljer en annan i stället för mig."

4. "Nej, aldrig i världen!" Vad som händer än,
så säker jag aldrig min älskade vän.
Ty om du blott lovar att trogen mig bli,
så slötnar nog aldrig min kärlek till dig."
5. Sitt avsked han tager i Lövriker lund,
Så skiljas de båda i midnattens stund.
Han tänker på henne med skalsande bröst,
Hon tänker på honom, men finner ej tröst.
6. Till främmande länder han genast bortfar,
till rikare länder än hembygden har.
Med vemodigt sinne på havet han ser
Sitt fosterland sjunka i synranden ned.

7. Fem år var han borta och rikedom fann
 bland främmande folk han erfarenhet fann.
 Han tänker så ofta på vännen så kär
 där hemma, om honom han trogen nu är.

8. Till hemmet han kom om en afton okänd,
 Han var och väntad att hemkomma än,
 Han satte sig vila på kyrkvallen grön,
 Och solen sig sänkte i västern så skön.

9. Han ser uppå graven, som närmast han är,
 På korset det svarta står inskrivet där
 med bokstäver vita som nyfallen snö.
 Sen börjar han undra, vem där ligger död.

10. Han ser uppå graven med blommor så rik,
 men plötsligt se bliver han röt som ett tik.
 Med vidöppna ögon tillbaka han far,
 ty vännen han älskat, han låg i sin grav.

11. "Mitt levnadsmod sjunker idig med vemod",
 så riskar han sakta "för mig finns ej mod",
 Mitt levnadsmod sjunker likt solen så blid
 som sjönk uti västern i aftonens tid."

12. Revolvern ur fickan han tager med skott
 han riktar mot bröstet, det smäller så rött
 och blodet ur såret det strömmar så rött,
 och den låg han där uppå mossan förblödd.